

Lieve George en Eran,
Wat fijn dat jullie de mimeprijs 2016 uitreiken.
Jullie zijn toch ook die mannen van de wereldvrede.
Jullie zijn bereid te sterven voor dat doel.
Jullie bereidheid is alles, de rest is stilte.
De stilte als vertrekpunt spreekt natuurlijk aan bij de mimeprijs wordt gedacht.

(stilte.
stilte
tja.)

We moeten een nieuw huis bouwen zegt de directeur van het theaterfestival, waar met dit gala het slot wordt gevierd.

Is dat niet wat we mogen en moeten verwachten van elkaar, elke keer opnieuw: dat nieuwe huis bouwen?

Daar is lef voor nodig, kracht om iets af te breken, opblazen, afzeggen, ophouden met zingen, de armen laten zakken, alles negeren.....

O
Nul, een term die in de mime veelvuldig gebruikt wordt,
O en dan opnieuw beginnen.

Is het daarom dat er zoveel theatrale vernieuwing vanuit de mime komt?
Is het daarom dat het zo verdomd moeilijk is om mimevoorstellingen van een groter publiek te voorzien?

Je moet de kracht hebben, als maker maar ook als programmeur, ook als theaterdirecteur, om jouw publiek gewoontes vaarwel te durven laten zeggen.

Op glad ijs.....

Is het daarom dat wij als jury dit jaar zo lang hebben gesproken over de voorstellingen?

We constateren bij de makers zoveel lef, zij breken het huis af en dan is er niks, en dan de vraag: welk verhaal ga ik vertellen, welk verhaal moet nu verteld worden?

Kwetsbaarheid als vertrekpunt, openheid als beginpunt, de mentaliteit om jezelf in de waagschaal te stellen.

Daar hebben we veel over gesproken en daarom hebben we voor deze vier genomineerden gekozen.

Schwalbe durft dat, *Schwalbe speelt een Tijd* is een hartstochtelijk pleidooi voor vertraging, tegen de vluchtigheid met de ontroering van flarden theatergeschiedenis.

Willemijn Zevenhuizen laat ons dat zien, elke keer opnieuw, speciaal dit jaar met *In mijn Hoofd ben ik een dun meisje*, met *Eitje* en met het *Schaap Veronica*. Ze durft, lijkt alles los te laten, totaal onbevangen stapt ze de onzekerheid in en creëert zo een intense band met het publiek.

De Warme Winkel en Nieuw West met *Amadeus* ontregelen zichzelf en het publiek. Met de beestachtige energie van Marien Jongewaard en Vincent Rietveld, de muziek van de gebroeders Stadhouders breken ze kunstopvattingen en tradities af en bouwen ze een ongemakkelijke en ongepolijste maar ontroerend portret.

En dan **Theater Artemis** met Jetse Batelaans voorstelling *Als je maar hard genoeg rent weet niemand meer waar je bent*. Batelaan breekt elke keer opnieuw en vakkundig alles af en creëert een nieuw persoonlijk universum waar grenzen vervagen: tussen kinderen en volwassenen, tussen spelers en publiek. Het theater wordt ontmanteld en tegelijk weer in al zijn kracht uitgebuit.